

нищо. Всичко иде вече фабрично. Пък и очи не довиждат и кръст не държи, ами какво да правя. Нѣма го онова хубаво време! Нѣма го нашият еснаф*) едновременно.

*) Еснафъ — хора отъ единъ занаятъ.

Денътъ се бѣше пробудилъ и подалъ глава изъ мъгливъ. Загърмѣха рулетки, захлопаха кепенци, и въ старата чаршия закипѣ трескавъ животъ.

Чудомиръ

СБИТБА

Пилѣятъ брѣстоветъ стари
изъ двора жълтитъ листа,
колата татко ми товари —
отъ днесъ ще сѣмъ угарѣта.

Конетъ бѣгатъ къмъ полето,
колата шарена лети —
задъ насъ изгубва се селцето,
предъ насъ безкраенъ пѣтъ блести.

Край пѣтя ниви разорани
поглъщатъ жадно свѣтлина —
съ лжчи и влага ще отхрани
земята здрави семена...

Но ето дѣдовата нива —
конетъ спрѣха и прѣхтятъ;
въ земята плугътъ се забива,
браздитъ бързо се редятъ.

Цѣлъ день работимъ съ татка ние
тѣй както нашиѣ дѣди,
че хиляди надежди крие
земята въ своитѣ бразди.

Г. Веселиновъ

